การปรับเปลี่ยนทางความหมายของคำยืมภาษาจีน หมวดอาหารและเครื่องดื่มในภาษาไทยกับภาษาจีนกลางปัจจุบัน

The Changes in Meaning of Chinese Loanwords in Thai Food and Beverage Unit with Modern Chinese

ปานดวงใจ บุญจนาวิโรจน์[1]
Panduangchai Boonjanawirod[1]

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาความหมายของคำยืมภาษาจีนในภาษาไทย หมวดอาหารและเครื่องดื่ม 2) เพื่อศึกษาการปรับเปลี่ยนความหมายของคำยืมภาษาจีนในภาษาไทย หมวดอาหารและเครื่องดื่มเป็นการวิจัยเอกสาร ดำเนินการวิจัยโดยสำรวจ และรวบรวมคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยจากหนังสือจีนใช้ไทยยืม ซึ่งเป็นเอกสารรวบรวมคำภาษาไทยที่ยืมมากจากภาษาจีนไว้ 375 คำ โดยอยู่ในหมวดอาหารและเครื่องดื่ม 100 คำ จากนั้นนำคำศัพท์ตัวอักษรจีนสืบหาความหมายภาษาจีนกลางจากพจนานุกรมจีน-จีน และจีน-ไทย จากนั้นค้นหาความหมายภาษาไทยจากพจนานุกรมไทย แล้วนำมาเทียบความหมายเพื่อหาจุดเหมือนหรือจุดแตกต่าง เป็นโดยใช้แนวคิดลักษณะการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำยืม 4 ประเภทเป็นเครื่องมือใช้ในการวิเคราะห์การวิจัย

ผลการวิเคราะห์ตามหลักการการปรับเปลี่ยนความหมายของคำยืมภาษาจีนในภาษาไทย หมวดอาหารและเครื่องดื่ม พบว่า คำที่มีความหมายตรงกัน จำนวน 53 คำ คิดเป็นร้อยละ 53 คำที่มีความหมายกว้างกว่า จำนวน 14 คำ คิดเป็นร้อยละ 14 คำที่มีความหมายแคบกว่า จำนวน 23 คำ คิดเป็นร้อยละ 23 และคำที่มีความหมายต่างกัน จำนวน 10 คำ คิดเป็นร้อยละ 10

คำสำคัญ: คำยืมภาษาจีนในภาษาไทย การปรับเปลี่ยนความหมาย ลักษณะการกลายความหมาย

Abstract

This research aimed 1) to study the meaning of Chinese loanwords in food and beverage unit in Thai; and 2) to compare the similar and different meanings with loanwords in food and beverage unit in Chinese loanwords in Thai. It was conducted by exploring and compiling totally 375 Chinese loanwords in Thai from the book title Chinese-Thai loanwords, by selecting 100 loanwords in food and beverage unit. The results have found the meaning of the loanwords in Mandarin from the Chinese-Chinese, and Chinese-Thai dictionary. In terms of Thai meaning, it was from the Thai-Thai dictionary to compare the similar and different meanings. The research instruments were the

[1]สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา
Lecturer, Chinese Program, Faculty of Humanities and Social Sciences, Nakhon Ratchasima Rajabhat University
E-mail : panduangchai.b@gmail.com

changing loanword theories in 4 main categories. The analysis showed the words remained the similar 53 meanings, accounting for 53%, broadly semantic widening meaning out of 14 words, representing 14%, semantic narrowing meaning with 23 words, accounting for 23%, and semantic shift of 10 words, accounting for 10%.

Keywords: Chinese Loanwords in Thai, Changes in Meaning, Type of Semantic Change

วันที่รับบทความ : 21 พฤษภาคม 2565
วันที่แก้ไขบทความ : 15 กรกฎาคม 2565
วันที่ตอบรับตีพิมพ์บทความ : 9 สิงหาคม 2565

1. บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของงานวิจัย

ประเทศไทยมีความสัมพันธ์กับประเทศจีนมาอย่างช้านานจึงได้รับอิทธิพลจากชาวจีนในหลาย ๆ ด้าน เช่น ด้านการค้าขายเศรษฐกิจ ด้านสังคมวัฒนธรรม รวมถึงด้านภาษาและสำเนียงที่ส่งผลต่อคนไทยนำมาใช้ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน (พิชณี โสตถิโยธิน, 2554: 16-17) จึงเกิดกระบวนการยืมคำศัพท์จากต่างประเทศและนำมาใช้เป็นภาษาไทย การยืมคำในภาษาไทยมีคำที่ถูกยืมจากภาษาจีนเป็นจำนวนไม่น้อย ปัจจุบันมีนักวิจัยจำนวนมากนำคำไทยที่ยืมมาจากภาษาจีนถิ่นมาเป็นโจทย์ศึกษาวิจัยการเปลี่ยนแปลงของคำยืมโดยเฉพาะด้านการออกเสียงและความหมายของคำศัพท์ ซึ่งสามารถสะท้อนอิทธิพลของภาษาจีนที่มีต่อภาษาไทย และมีความเกี่ยวเนื่องกับภาษาจีนกลางทั้งทางตรงและทางอ้อม อีกยังทั้งบ่งบอกความสัมพันธ์ทางวัฒนธรรมระหว่างจีน-ไทยทั้งสองประเทศ (Duangmanee, 2007: 1)

คำไทยที่ยืมจากภาษาจีนส่วนใหญ่มาจากสำเนียงพื้นถิ่น ซึ่งมีหลากหลายพื้นที่ เช่น จีนแต้จิ๋ว จีนฮกเกี้ยน จีนไหหลำ จีนกวางตุ้ง และจีนฮากกา(แคะ) เป็นต้น เนื่องจากชาวจีนที่อพยพเข้ามาอาศัยอยู่ในประเทศไทยมาจากพื้นที่เหล่านี้เป็นระยะเวลานาน ประเทศไทยจึงมีคนไทยเชื้อสายจีนที่มาจากประเทศจีนในแต่ละพื้นถิ่น (เรืองเดช ปันเขื่อนขัติย์, 2531) การนำภาษา คำศัพท์ และสำเนียงจึงเป็นไปตามแหล่งของผู้อพยพเข้ามา เมื่อชาวจีนแต่ละพื้นที่อยู่ร่วมสังคมกับชาวไทยในพื้นที่เป็นเวลานาน จึงมีการปรับสำเนียงภาษาจีนถิ่นให้เข้ากับภาษาไทย คำภาษาไทยที่ยืมมาจากภาษาจีนนอกจากมีความเกี่ยวข้องกับภาษาจีนพื้นถิ่นต่าง ๆ แล้ว ยังเกี่ยวเนื่องกับภาษาจีนกลางทางตัวอักษร ที่ช่วยสืบค้นทางการเปลี่ยนแปลงความหมายของการยืมคำระหว่างสองภาษาซึ่งเป็นลักษณะอย่างหนึ่งของการยืมคำที่น่าสนใจ (ปราณี กายอรุณสุทธิ์, 2526: 329) บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ในการนำคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยจากหนังสือ “จีนใช้ไทยยืม” ซึ่งเป็นเอกสารรวบรวมคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยทั้งหมด จำนวน 375 คำ คำยืมในหนังสือเล่มนี้ในหมวดอาหารและเครื่องดื่มมีจำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 22.66 ของจำนวนคำในหนังสือทั้งหมด (กนกวรรณ พริ้งเพราะ, 2557) และหมวดอาหารและเครื่องดื่มนั้นมีจำนวนคำศัพท์ที่ยืมคำไปใช้มากที่สุด (Duangmanee, 2007: 13-17) โดยผู้วิจัยนำมาศึกษาความหมายของคำยืมภาษาจีนกลางเป็นตัวหลักในการสืบค้นการปรับเปลี่ยนความหมายตามลักษณะการใช้คำยืมต่าง ๆ จากความหมายจีน-จีน หรือจีน-ไทย จากนั้นนำมาเทียบความหมายไทย-ไทย ซึ่งต่างจากการสืบค้นความหมายของคำยืมของงานวิจัยอื่นที่จะนำคำยืมภาษาไทยเป็นโจทย์หาความหมายเป็นภาษาไทยและนำไปเทียบตัวอักษรจีนทั้งพร้อมความหมายเป็นภาษาจีนกลาง

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาความหมายของคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยหมวดอาหารและเครื่องดื่มในภาษาไทย

1.2.2 เพื่อศึกษาการปรับเปลี่ยนความหมายของคำยืมภาษาจีนหมวดอาหารและเครื่องดื่มในภาษาไทย

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

1.3.1 ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเอกสาร ผู้วิจัยมุ่งศึกษาวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนจากหนังสือ “จีนใช้ไทยยืม” ผู้แต่ง นวรัตน์ ภักดีคำ จำนวน 375 คำ

1.3.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา บทความนี้เน้นศึกษาเฉพาะคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยในหมวดอาหารและเครื่องดื่ม

2. วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้สำรวจเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแนวคิดการยืมภาษาและคำยืม รวบรวมหลักการหรือทฤษฎีปรับเปลี่ยนทางความหมายของคำยืม โดยมีรายละเอียด ดังนี้

2.1 รวบรวมคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยจากหนังสือ “จีนใช้ไทยยืม” ปีพ.ศ. 2554 ผู้แต่ง นวรัตน์ ภักดีคำ จากนั้นสืบหาความหมายคำยืมที่เป็นภาษาจีนจากพจนานุกรมจีน-ไทย ฉบับใหม่ (เธียรชัย เอี่ยมวรเมธ, 2560) พจนานุกรมจีน-จีน Xiandai Hanyu Cidian 7th edition (Zhongguo shehui kexueyuan yuyanyanjiusuo cidian. 2016) และพจนานุกรมออนไลน์ภาษาจีนพื้นถิ่นต่าง ๆ เช่น จีนแต้จิ๋ว (Teochew Mogher, 2005) จีนฮกเกี้ยน จีนแคะ จากนั้นค้นหาความหมายภาษาไทยจากพจนานุกรมไทย-ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556) และจากหนังสือจีนใช้ไทยยืม (นวรัตน์ ภักดีคำ, 2554)

2.2 ออกแบบเครื่องมือวิธีวิเคราะห์ลักษณะของความหมายคำยืมที่เหมือนกันและแตกต่างกันระหว่างภาษาจีนกับภาษาไทย แล้วนำมาเทียบความหมายกันว่าคำยืมมีการปรับเปลี่ยนตามประเภทใด จากนั้นนำคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยจากหนังสือจีนใช้ไทยยืม จำนวน 375 คำ นำมาจัดเรียงเป็นตารางความหมาย แล้วนำมาวิเคราะห์ลักษณะการปรับเปลี่ยนความหมายของคำยืมภาษาจีนหมวดอาหารและเครื่องดื่มที่พบในภาษาไทย ตามแนวคิดการเปลี่ยนแปลงความหมาย (Semantic change) ของ Bloomfield (1933) ที่นำเสนอโดย Duangmanee (2007) นพดล กิตติกุล (2534) น้ำทิพย ภิงคารวัฒน (2541) รัชตพล ชัยเกียรติธรรม (2557) และ พิชณี โสตถิโยธิน (2554: 135-138) ผู้วิจัยจึงแบ่งออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

1) ความหมายตรงกัน (Denotative meaning) คือ คำภาษาไทยนำมาใช้ให้เหมือนหรือใกล้เคียงกับภาษาต้นฉบับภาษาจีน ทั้งด้านการออกเสียงและความหมาย โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงด้านความหมายใด ๆ

2) ความหมายกว้างกว่า (Semantic widening) คือ การเปลี่ยนแปลงความหมายที่ขอบเขตความหมายขยายเพิ่มขึ้น คำนำไปใช้ได้หลายบริบทมากขึ้นกว่าเดิม คำภาษาจีนเดิมมีความหมายเดียว ต่อมาถูกภาษาไทยยืมไปจึงเกิดเปลี่ยนแปลงความหมายไปโดยมีความหมายเพิ่มขึ้น หรืออยู่บริบทกว้างขึ้นกว่าเดิม

3) ความหมายแคบกว่า (Semantic narrowing) คือ การเปลี่ยนแปลงความหมายที่ขอบเขตความหมายของคำลดลง คำนำไปใช้ในบริบทได้น้อยลง คำภาษาจีนเดิมมีความหมายจำนวนหนึ่ง แต่ภาษาไทยยืมคำนั้นจำมาใช้จำกัดความหมาย หรือมีความหมายที่ลดน้อยลงไปแบบเฉพาะเจาะจง หรืออยู่บริบทที่แคบลงกว่าเดิม

4) ความหมายต่างกัน (Semantic shift) คือ การเปลี่ยนแปลงความหมายที่คำถูกนำไปอ้างถึงสิ่งใหม่ต่างจากเดิม คำภาษาจีนมีความหมายแบบหนึ่ง แต่ภาษาไทยยืมคำนั้นมาใช้ในความหมายอีกแบบหนึ่ง

2.3 ดำเนินการจำแนกตามการปรับเปลี่ยนความหมายการใช้คำยืม 4 ประเภท

2.4 ตรวจสอบประมวลผลโดยการรวบรวมคำยืม และคำนวณค่าเฉลี่ยของจำนวนความหมายของคำยืมแต่ละประเภท โดยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติพื้นฐานเป็นค่าร้อยละ (Percentage)

2.5 สรุปความหมายของคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยแต่ละประเภท และรายงานผลเป็นรูปแบบตาราง

3. สรุปผลการวิจัย

จากคำศัพท์ทั้งหมด จำนวน 375 คำ เป็นหมวดอาหารและเครื่องดื่มที่พบในภาษาไทย จำนวน 100 คำ เมื่อวิเคราะห์ลักษณะการเปลี่ยนแปลงทางความหมายคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยทั้ง 4 ประเภท จึงได้ยกเป็นตัวอย่างการวิเคราะห์ แสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 แสดงตัวอย่างการวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนในภาษาไทยที่มีความหมายตรงกัน

ลำดับ	คำในภาษาจีน	ความหมายเป็นภาษาจีนกลาง	ความหมายในภาษาไทย (ตรงกัน)
1	白果 báiguǒ ([pɛʔ kuɛ] แต้จิ๋ว.)	หมายถึง ไม้ยืนต้นสูงได้ถึง 40 เมตร ใบมีรูปทรงเหมือนพัด ผลเป็นทรงวงรีมีสีเหลือง เปลือกมีกลิ่นเหม็น ไม้สามารถนำไปแกะสลักได้ มีชื่อเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า แอปริคอท (银杏yínxìng) (Xiandai Hanyu Cidian 7th edition, pp. 24,1564) (พจนานุกรมจีน-ไทย ฉบับใหม่, หน้า 24)	ออกเสียงเป็นภาษาไทยว่า แปะก๊วย [pèʔ kúaj] หมายถึง ไม้ยืนต้นขนาดใหญ่ชนิดหนึ่ง ใบมีลักษณะคล้ายใบพัด แยกอออกเป็น 2 กลีบแต่ไม่มีดอก เยื่อหุ้มเมล็ดเป็นสีแหลืองน้ำมาก เนื้อหนา เมื่อแก่จัดจะร่วงลงมาเอง จากนั้นนำไปขัดตากแห้งเมล็ดในสีเหลืองใช้ต้มกับน้ำตาลเป็นของหวาน ในภาษาจีนกลางเรียกอีกชื่อหนึ่งว่าหยิ่นซิ่ง (银杏yínxìng) หมายถึงต้นแปะก๊วย แปะก๊วยสามารถทนต่อมลพิษหลายชนิด จึงมาปลูกเป็นไม้ไร่มเงาสองข้างถนน และปลูกบริเวณอุตสาหกรรม ประเทศไทยเริ่มนำแปะก๊วยเข้ามาปลูกเพราะคุณสมบัติทางสมุนไพร (จีนใช้ไทยยืม, หน้า 140)
2	饼 bǐng ([pĩã] แต้จิ๋ว.)	หมายถึง 1.ขนมแป้งอบย่างหรือนึ่ง รูปทรงใหญ่เป็นแผ่นกลม 2.สิ่งของที่มีรูปร่างคล้ายกับขนมเปี๊ยะของจีน (Xiandai Hanyu Cidian 7th edition, p. 94) (พจนานุกรมจีน-ไทย ฉบับใหม่, หน้า 94)	ออกเสียงเป็นภาษาไทยว่า เปี๊ยะ [píaʔ] หมายถึง ขนมเปี๊ยะ ทำด้วยแป้ง มีไส้ต่าง ๆ เช่น ไส้ถั่วกวน ไส้ฟักเชื่อม ไส้ทุเรียนกวน โบราณเรียก ขนมเปีย หรือ ขนมเปียะ (ความหมาย "ขนมเปี๊ยะ", พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 ออนไลน์)
3	豆腐 dòufu ([tāu hu] แต้จิ๋ว.)	หมายถึง อาหารที่ทำจากน้ำต้มนมถั่วเหลือง ใส่สารตะกอน แล้วนำไปขึ้นรูปโดยกดทับไล่น้ำออก (Xiandai Hanyu Cidian 7th edition, p. 318) (พจนานุกรมจีน-ไทย ฉบับใหม่, หน้า 319)	ออกเสียงเป็นภาษาไทยว่า เต้าหู้ [tâw hǔ:] หมายถึง ถั่วเหลืองทำเป็นแผ่นแล้วกดทับไล่น้ำออก แล้วโม่เป็นแป้งทำเป็นแผ่นหนา ๆ ใช้เป็นอาหาร (ความหมาย "เต้าหู้", พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 ออนไลน์)
4	橄榄 gǎnlǎn ([kã na] แต้จิ๋ว.)	หมายถึง 1.เป็นต้นไม้ยืนต้นสีเขียว ใบเลี้ยงคู่เป็นรูปวงรี ดอกสีขาว ผลเป็นวงรีปลายแหลมสองด้าน กินและทำเป็นยารักษาได้ 2.ผลของพืชชนิดหนึ่ง	ออกเสียงเป็นภาษาไทยว่า กาน้า [ka: ná:] หมายถึง สมอจีน ชื่อไม้ต้นชนิดหนึ่ง ผลคล้ายสมอบางชนิด กินได้ มีถิ่นกำเนิดในประเทศจีน (ความหมาย "กาน้า", พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 ออนไลน์)

ลำดับ	คำใน ภาษาจีน	ความหมายเป็นภาษาจีนกลาง	ความหมายในภาษาไทย (ตรงกัน)
		3.ต้นไม้ผลชนิดหนึ่งในยุโรป เรียกว่า มะกอก (Xiandai Hanyu Cidian 7th edition, p. 425) (พจนานุกรมจีน-ไทย ฉบับใหม่, หน้า 421)	
5	饺 jiǎo ([kiəu] แต้จิ๋ว.)	หมายถึง อาหารจีนชนิดหนึ่ง เป็นแผ่นแป้งหมี่ห่อไส้เป็นรูปครึ่งวงกลม นำมานึ่งให้สุก จากนั้นนำมารับประทานได้ (Xiandai Hanyu Cidian 7th edition, pp. 654-655)	ออกเสียงเป็นภาษาไทยว่า เกี๊ยว [kí:aw] หมายถึง ของกินชนิดหนึ่ง ใช้แผ่นแป้งสาลีหรือแป้งหมี่ตัดเป็นสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ ผสมไข่ห่อเนื้อสัตว์หรือหมูสับละเอียด เป็นต้น เรียกว่า เกี๊ยวเกี๊ยวน้ำ (ความหมาย "เกี๊ยว", พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ออนไลน์)
6	菊花 júhuā ([kɛk huɛ] แต้จิ๋ว.)	หมายถึง พืชสมุนไพร ใบเป็นแฉกยาวรี ดอกบานตอนช่วงฤดูใบไม้ร่วง ผ่านการปลูกจากฝีมือมนุษย์ มีหลายชนิดหลากสี มีรูปร่างหลายลักษณะจากเล็กไปใหญ่ ทำเป็นยาสมุนไพรรักษาโรคได้ (Xiandai Hanyu Cidian 7th edition, p. 704)	ออกเสียงเป็นภาษาไทยว่า เก๊กฮวย [kék huaj] หมายถึง ชื่อไม้ล้มลุกสอง ชนิดหนึ่ง ดอกเล็ก สีเหลือง กลิ่นหอม เรียกว่า เบญจมาศสวน และอีกชนิด คือพันธุ์ดอกเล็ก สีขาว กลิ่นหอม เรียกว่าเบญจมาศหนู ทั้งสองชนิดใช้ดอกตากแห้งชงหรือต้มกับน้ำตาล ใช้ดื่มแก้กระหาย (ความหมาย "เก๊กฮวย", พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ออนไลน์)
7	咖啡 kāfēi ([go1 bi5] แต้จิ๋ว.)	หมายถึง 1.ไม้ยืนต้นขนาดเล็กหรือไม้พุ่มที่มีใบรูปไข่ยาวเรียวปลายแหลม ดอกสีขาว มีกลิ่นหอม ผลสุกสีแดงเข้ม ภายในมี1-2 เมล็ด นำเมล็ดไปคั่วและบดเป็นผงซึ่งสามารถใช้เป็นเครื่องดื่มได้ เติบโตในเขตร้อนและกึ่งเขตร้อน 2. กาแฟ ผงกาแฟ นำเมล็ดกาแฟคั่วเป็นผงชงดื่ม 3.เครื่องดื่มที่ทำจากเมล็ดกาแฟผง [อังกฤษ. coffee] (Xiandai Hanyu Cidian 7th edition, p. 720) (พจนานุกรมจีน-ไทย ฉบับใหม่, หน้า 727)	ออกเสียงเป็นภาษาไทยว่า โกปี้ [ko: pí:] หมายถึง กาแฟ หรือกาแฟดำโบราณ (จีนใช้ไทยยืม, หน้า 39)
8	芹菜 qíncài ([keng5 tshài] แต้จิ๋ว.)	หมายถึง พืชล้มลุกอายุ1-2ปี ใบเลี้ยงคู่ ใบเล็กเป็นแฉก ก้านอวบมีสีเขียวหรือสีเหลืองขาวนวล ดอกเป็นสีเขียวขาว ผลเป็นลูกวงกลม จัดประเภทเป็นผัก (Xiandai Hanyu Cidian 7th edition, p. 1058)	ออกเสียงเป็นภาษาไทยว่า ขึ้นฉ่าย [kʰûn tɕʰà:j] หมายถึง ชื่อไม้ล้มลุกชนิดหนึ่งใบคล้ายผักชีแต่ต้นโตกว่า กลิ่นฉุน เป็นพรรณไม้ที่นำเข้ามาปลูกเพื่อเป็นอาหาร(ความหมาย "ขึ้นฉ่าย", พจนานุกรม ฉบับ

ลำดับ	คำใน ภาษาจีน	ความหมายเป็นภาษาจีนกลาง	ความหมายในภาษาไทย (ตรงกัน)
		ผักคื่นไฉ่ (พจนานุกรมจีน-ไทย ฉบับใหม่, หน้า 1107)	ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 ออนไลน์)
9	肉粽 ròuzòng ([bah tsaŋ] ฮกเกี้ยน.)	หมายถึง เป็นขนม เรียกว่า ขนมจั้ง ทำจากข้าวเหนียวสอดไส้ต่าง ๆ เช่น เห็ดหอม กุ้งแห้ง หมูแดงหรือเนื้อขาหมู ไข่แดง ถั่วต่าง ๆ ห่อด้วยใบไผ่หรือใบจ้างแล้วนึ่งจนสุก มีรสมันแต่ชุ่มฉ่ำหอมหวาน มีสีออกเหลืองสว่าง ต้นกำเนิดมาจากมณฑลฝูเจี้ยน (ฮกเกี้ยน) เมืองฉวนโจว เป็นอาหารประจำภูมิภาคไต้หวันและประเทศแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เป็นของกินประจำเทศกาลแข่งเรือมังกร(ตวนอู่) (Xiandai Hanyu Cidian 7th edition, p. 1902)	ออกเสียงเป็นภาษาไทยว่า บ๊ะจ่าง **[bá? tɕà:ŋ]** หมายถึง ชื่ออาหารคาวของจีนชนิดหนึ่ง ทำด้วยข้าวเหนียวนำมาผัดน้ำมัน ไส้มีหมูเค็มหรือหมูพะโล้ กุนเชียง ไข่เค็มเฉพาะไข่แดง กุ้งแห้ง เห็ดหอม เป็นต้น ห่อด้วยใบไผ่แล้วต้มให้สุก (ความหมาย "บ๊ะจ่าง", พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ออนไลน์)
10	咸菜 xiáncài ([giêm5 tshài] แต้จิ๋ว.)	ออกเสียงเป็นภาษาจีนกลางว่า หมายถึง ผักดอง ผักกาดเค็ม (พจนานุกรมจีน-ไทย ฉบับใหม่, หน้า 1506) การดองเค็มผักสดต่าง ๆ บางพื้นที่หมายถึงผักที่ใช้เป็นเครื่องปรุง5หรือซอสปรุงรส (Xiandai Hanyu Cidian 7th edition, p. 1420)	ออกเสียงเป็นภาษาไทยว่า เกี้ยมไฉ่ **[kî:am tɕʰàj]** หรือ เกี้ยมฉ่าย**[kî:am tɕʰà:j]** หมายถึง ผักดอง ผักดองเค็ม (จีนใช้ไทยยืม, หน้า 35-36)

จากตารางที่ 1 พบว่าคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยเทียบกับความหมายของภาษาจีนกลาง มีรูปแบบความหมายตรงกัน สืบเนื่องมาจากชาวจีนตอนใต้อพยพเข้าประเทศไทยในช่วงศตวรรษที่ 17 ถึงต้นศตวรรษที่ 20 จำนวนผู้อพยพประมาณ 150,000 คน ซึ่งลงหลักปักฐานอยู่ในประเทศไทยมายาวนานถาวร และกลุ่มชาวจีนที่เข้ามาประเทศไทยในช่วงแรก ๆ ส่วนใหญ่เป็นชาวมณฑลฮกเกี้ยน (ฝูเจี้ยน) และชาวมณฑลกวางตุ้ง การยืมคำศัพท์มาใช้ในภาษาไทยได้รับอิทธิพลคำจีนสำเนียงถิ่นและคำจีนสมัยโบราณ ทั้งสำเนียงการออกเสียงจึงใกล้เคียงกับภาษาจีนพื้นถิ่นต่าง ๆ ตามพื้นเพของชาวจีนที่อพยพเข้ามา ดังนั้นการออกเสียงคำยืมอาจไม่มีความคล้ายคลึงกับภาษาจีนกลางหรือภาษาจีนทางการปัจจุบัน แต่การยืมคำเหล่านี้เนื่องมาจากความใกล้ชิด (intimate borrowing) แม้ผู้คนมาจากต่างที่ต่างภาษา แต่เมื่อมาอยู่ร่วมในชุมชนเดียวกันในสังคมเดียวกันเป็นเวลายาวนาน มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันมากในชีวิตประจำวัน จึงเกิดการหยิบยืมภาษากันขึ้น คนไทยกับคนจีนอยู่ร่วมสังคมเดียวกัน พบว่าภาษาไทยเมื่อยืมคำภาษาจีนมาใช้ ภาษาไทยก็ยังคงความหมายของต้นฉบับภาษาจีนไว้ได้เป็นจำนวนมาก

ตารางที่ 2 แสดงตัวอย่างการวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนในภาษาไทยที่มีความหมายกว้างกว่า

ลำดับ	คำในภาษาจีน	ความหมายเป็นภาษาจีนกลาง	ความหมายในภาษาไทย (กว้างกว่า)
1	草粿 cáoguǒ ([tsháu kuɛ] แต้จิ๋ว.)	หมายถึง ขนมที่ทำจากหญ้าชนิดหนึ่งในตระกูลเดียวกันกับสาระแหน่ หรือวุ้นสีดำ (Mogher, Chaozhou 草粿, p. 1) (仙草หรือ 凉粉)	ออกเสียงเป็นภาษาไทยว่า เฉาก๊วย **[tɕʰăw kúaj]** หมายถึง 1.ชื่อขนมชนิดหนึ่ง สีดำ ทำจากเมือกที่ได้จากการต้มเคี่ยวพรรณไม้ชนิดหนึ่ง ใส่แป้งลงไป

ลำดับ	คำในภาษาจีน	ความหมายเป็นภาษาจีนกลาง	ความหมายในภาษาไทย (กว้างกว่า)
			ผสม กวนให้ทั่ว ทิ้งไว้ให้เย็น กินกับน้ำหวานหรือใส่น้ำตาลทรายแดง (ความหมาย "เฉาก๊วย", พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 ออนไลน์) 2.เปรียบเปรยคนที่มีสีผิวดำ (Kiatkirakajorn, 2011,P 23-29)
2	粿条 guǒtiáo ([kuɛ tiəu] แต้จิ๋ว.)	หมายถึง อาหารพื้นถิ่นแต้จิ๋วที่ทำด้วยแป้งข้าวจ้าวนำไปนึ่งให้สุกแล้วหั่นเป็นเส้นเล็กหรือเส้นใหญ่ตามต้องการ แต่ต่างจากเส้นหมี่ขาว หรือบี๋ฮุ่ง (米粉หรือ河粉) ตรงส่วนผสมน้ำข้าวเจ้าจะใช้อัตราส่วนมากกว่า เข้มข้นกว่า (Chaozhou Mogher, p. 粿条)	ออกเสียงเป็นภาษาไทยว่า ก๋วยเตี๋ยว **[kŭaj tĭ:aw]** หมายถึง ชื่อของกินชนิดหนึ่ง ทำด้วยแป้งข้าวเจ้าเป็นเส้น ๆ ถ้าลวกสุกแล้วปรุงด้วยเครื่องมีหมู เป็นต้น เรียกว่า ก๋วยเตี๋ยวแห้ง ถ้าใส่น้ำซุป เรียกว่า ก๋วยเตี๋ยวน้ำ ถ้านำเส้นมาผัด เรียกว่า ก๋วยเตี๋ยวผัด (宽面条) (ความหมาย "ก๋วยเตี๋ยว", พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 ออนไลน์)
3	粿汁 guǒ zhī หรือ 粿杂 guǒ zá ([kuɛ tsap] แต้จิ๋ว.)	หมายถึง ของกินชนิดหนึ่งใช้เส้นที่ทำจากแป้งข้าวจ้าว และใส่ลงน้ำซุป (Chaozhou Mogher, p. 粿汁)	ออกเสียงเป็นภาษาไทยว่า กวยจั๊บ **[kuaj tɕáp]** หมายถึง 1.ชื่อของกินชนิดหนึ่งทำด้วยแป้งที่ใช้ทำเส้นก๋วยเตี๋ยวแต่หั่นเป็นชิ้นใหญ่ ๆ ต้มสุกแล้วปรุงด้วยหมูหรือเครื่องใน (ความหมาย "กวยจั๊บ", พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ออนไลน์) 2.จากลักษณะเส้นใหญ่กว้าง จึงเปรียบเปรยว่ามีความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นต่อกัน (Kiatkirakajorn, 2011, P 23-29)
4	卤 lǔ ([lou] แต้จิ๋ว.)	หมายถึง 1.เกลือบิทเทิน 2.สารเฮโลเจน 3.การใช้น้ำเกลือเพิ่มเครื่องเทศหอมห้าชนิด หรือน้ำซีอิ๊วต้ม 4.เนื้อสัตว์ต่าง ๆ ตุ๋นจนเป็นซุปข้นเป็นน้ำแกงใส่ผงแป้งเพื่อให้กลายเป็นน้ำแกงข้นแล้วนำมาราดหน้าก๋วยเตี๋ยวหรือเส้นหมี่ (Xiandai Hanyu Cidian 7th edition, p. 847) (พจนานุกรมจีน-ไทย ฉบับใหม่, หน้า 874)	ออกเสียงเป็นภาษาไทยว่า พะโล้ [pʰáʔ ló:] หมายถึง 1.ชื่ออาหารแบบจีนชนิดหนึ่ง ใช้ลูกโป๊ยกั๊ก อบเชย และเครื่องเทศอื่น ๆ ตำเคล้าคลุกกับเป็ดหรือห่านเป็นต้นให้เข้ากันดี และเคี่ยวจนน้ำแห้ง, ถ้าทำอย่างไทยใช้น้ำตาลปีบเคี่ยวกับซีอิ๊วและน้ำปลา มีรสหวานเค็ม และมักไม่ใส่เครื่องเทศ เช่น ไข่พะโล้ หมูพะโล้ (ความหมาย "พะโล้", พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 ออนไลน์) 2.คนที่รูปร่างอ้วนและผิวดำ (Kiatkirakajorn, 2011,P 23-29)
5	杂菜zácài ([tsap tshài]	หมายถึง ผักอย่างหนึ่ง โดยการนำผักหลาย ๆ ชนิดที่เหลือมาปนกัน (杂和	ออกเสียงเป็นภาษาไทยว่า จับฉ่าย **[tɕàp tɕʰà:j]** หมายถึง

ลำดับ	คำในภาษาจีน	ความหมายเป็นภาษาจีนกลาง	ความหมายในภาษาไทย (กว้างกว่า)
	แต้จิ๋ว.)	菜Zá huo cài) (Xiandai Hanyu Cidian 7th edition, p. 1626) อาหารที่เหลือ หรือผักที่เหลือนำมาต้มคละกัน ส่วนมากคนไทยมักจะพูดทับศัพท์ว่า จับฉ่าย (พจนานุกรมจีน-ไทย ฉบับใหม่, หน้า 1760)	1.ชื่ออาหารอย่างจีนชนิดหนึ่งที่ใส่ผักหลาย ๆ อย่างนำมาต้มคละปนกันแล้วปรุงรสขึ้นใหม่ 2. ภาษาปาก แปลว่า ของต่าง ๆ ที่ปะปนกัน ไม่เป็นสำรับ ไม่เป็นชุด (ความหมาย "จับฉ่าย", พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 ออนไลน์)
6	粥 zhōu ([tsôk] กวางตุ้ง.)	หมายถึง ของกินที่ใช้ธัญพืชหรือธัญพืชที่เพิ่มเครื่องอย่างอื่นลงไปรวมกันคนต้มจนสุก (Xiandai Hanyu Cidian 7th edition, p. 1705) หรือข้าวต้ม (พจนานุกรมจีน-ไทย ฉบับใหม่, หน้า 1852)	ออกเสียงเป็นภาษาไทยว่า โจ๊ก [tɕó:k] หมายถึง 1.ข้าวต้มชนิดหนึ่งใช้ปลายข้าวต้มจนเละแล้วใส่เครื่องปรุง หมู ไข่ ผัก เป็นต้น (ความหมาย "โจ๊ก", พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 ออนไลน์) 2.เปรียบกับเรื่องที่วุ่นวาย หรืองานที่เละเทะ (Kiatkirakajorn, 2011,P 23-29)

จากตารางที่ 2 อธิบายได้ว่าเมื่อภาษาไทยยืมคำภาษาจีนถิ่นต่าง ๆ เหล่านี้มาใช้สื่อสารกัน มีการกลายความหมายเชิงบริบทที่กว้างออกไป ครั้นอยู่ในประเทศจีนคำศัพท์นี้มีความหมายเพียงสิ่งหนึ่งสิ่งเดียว หรือแบบในวงแคบ แต่พอผ่านชาวจีนที่อพยพเข้าประเทศไทยและใช้พูดต่อกันเรื่อยมาเป็นทอด ๆ คนไทยจึงนำคำจีนที่หยิบยืมนั้นมาขยายความหมายที่จาก คำจีนเดิม คำที่จากบริบทที่แคบกลับกว้างขึ้นกว่าเดิม เช่น ก๋วยเตี๋ยว จากสารคดี Flavorful Origins: Chaoshan Cuisine ของ Netflix ซีซั่นที่ 1 ตอนที่ 2 กล่าวถึง ก๋วยเตี๋ยวเป็นอาหารทำจากแป้งข้าวเจ้านึ่งแล้วทำเป็น เส้น ๆ ขนาด 2 มิลลิเมตร เป็นอาหารที่หารับประทานได้ในเมืองเฉาซานของจีนเท่านั้น แต่เมื่อก๋วยเตี๋ยวแพร่หลายในประเทศไทยสามารถหารับประทานได้ทั่วไป ด้านการนำคำมาเปรียบเปรยจึงเป็นการขยายความหมายของคำนั้นในหลายแง่มุม เช่น กวยจั๊บ จับฉ่าย โจ๊ก เฉาก๊วย ตือ พะโล้ เป็นต้น Kiatkirakajorn (2011: 23-29) ได้เสนอไว้ว่า คำยืมจากภาษาจีนในภาษาไทยเหล่านี้ยังคงความหมายให้ตรงกับคำจีนดั้งเดิมแล้ว ยังสามารถผสมความเป็นไทย และขยายวงศ์ความหมายเพื่อใช้เปรียบเปรยกับสิ่งต่าง ๆ ในมุมมองของคนไทยและวัฒนธรรมไทย เช่น ลักษณะรูปร่างหน้าตา ลักษณะความสัมพันธ์ของมนุษย์

ตารางที่ 3 แสดงตัวอย่างการวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนในภาษาไทยที่มีความหมายแคบกว่า

ลำดับ	คำในภาษาจีน	ความหมายเป็นภาษาจีนกลาง	ความหมายในภาษาไทย (แคบกว่า)
4	白煮báizhǔ หรือ 白煠báiyè ([pɛ? tsə] [pɛ? sah^{s}] ฮกเกี้ยน.)	หมายถึง วิธีทำอาหารวิธีหนึ่ง ปรุงอาหารโดยนำอาหารไปต้ม ใส่น้ำให้ท่วมไม่ใส่ เครื่องปรุงใด ๆ อย่างต้มจืด (Mogher, Chaozhou 白煮, p. 1)	ออกเสียงเป็นภาษาไทยว่า แป๊ะซะ [pɛ́ʔ sáʔ] หมายถึง ชื่ออาหารใช้ปลานึ่งจิ้มน้ำส้มกินกับผัก (ปลานึ่งหม้อไฟ 蒸鱼火锅zhēng yú huǒguō) (ความหมาย "แป๊ะซะ", พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 ออนไลน์)
2	点心diǎnxīn ([tiém sam1] กวางตุ้ง.)	หมายถึง 1. เป็นคำพื้นถิ่น แปลว่า กินอาหารว่าง รับประทานอาหารรองท้อง 2.ของว่าง อาหารว่างต่าง ๆ หรือกินอาหารรองท้อง	ออกเสียงเป็นภาษาไทยว่า ติ่มซำ [tìm sam] หมายถึง อาหารว่างแบบจีนประเภทนึ่ง เช่น ขนมจีบ ซาลาเปา เป็นต้น คนไทยเรียกตามวัฒนธรรมการกินติ่มซำมาจากจีนกวางตุ้ง ซึ่งออกเสียงว่า “ติ่มซ้ำ” คำนี้ในภาษาจีนกลาง

ลำดับ	คำในภาษาจีน	ความหมายเป็นภาษาจีนกลาง	ความหมายในภาษาไทย (แคบกว่า)
		(พจนานุกรมจีน-ไทย ฉบับใหม่, หน้า 296)	หมายถึง ขนมและอาหารว่างต่าง ๆ ทำให้ความหมายกว้างกว่าความหมายที่ภาษาไทยรับมาใช้ (จีนใช้ไทยยืม, หน้า 104)
3	糕 gāo ([ko] แต้จิ๋ว.)	หมายถึง ของกินที่จากแป้งข้าวจ้าว แป้งมันและแป้งหมี่ มีหลากหลายชนิด เช่น ขนมเค้ก ขนมเค้ก(蛋糕dàngāo) ขนมเข่ง(年糕niángāo) ขนมรังผึ้ง(蜂糕fēng gāo) เป็นต้น (Xiandai Hanyu Cidian 7th edition, p. 435) (พจนานุกรมจีน-ไทย ฉบับใหม่, หน้า 429)	ออกเสียงเป็นภาษาไทยว่า โก๋ [kǒ:] หมายถึง ขนมทำด้วยแป้งข้าวเหนียว ผสมน้ำตาล อัดใส่พิมพ์เป็นรูปต่าง ๆ (ความหมาย "โก๋", พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 ออนไลน์)
4	灌肠 guànchāng ([kuɛŋ tshiâng] แต้จิ๋ว.)	หมายถึง 1.ทางการเพทย์ เป็นการล้างท้องเพื่อรักษาโรคต่าง ๆ โดยใช้น้ำหรือของเหลว ฯลฯ ฉีดยาหรือบำรุงเข้าไปทางทวารหนัก 2.ไส้กรอก ของกินชนิดหนึ่ง เดิมใช้ถุงไส้สัตว์ยัดเนื้อบดผสมผงแป้ง ปัจจุบันใช้แป้งทำเป็นถุงไส้ เมื่อจะทานจะหั่นเป็นแผ่น ทอดลงในน้ำมันจนสุก เพิ่มน้ำมันกระเทียมลงไป (พจนานุกรมจีน-ไทย ฉบับใหม่, หน้า 481)	ออกเสียงเป็นภาษาไทยว่า กุนเชียง [kun teʰi:aŋ] หมายถึง ไส้กรอกอย่างจีน ทำด้วยเนื้อหมูหรือเนื้อไก่เป็นต้น ผสมกับมันหมู (ความหมาย "กุนเชียง", พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 ออนไลน์)
5	瓜子 guāzǐ ([kuɛ tsí] แต้จิ๋ว.)	หมายถึง 1.เมล็ดของพืชตระกูลแตง โดยเฉพาะหมายถึงเมล็ดแตงโมคั่ว เมล็ดฟักทอง นำมาคั่วแห้งสำหรับแทะกิน 2.เมล็ดทานตะวัน (Xiandai Hanyu Cidian 7th edition, p. 473)	ออกเสียงเป็นภาษาไทยว่า กวยจี๊ [kuaj tɛí:] หมายถึง เมล็ดแตงโมต้มแล้วตากให้แห้ง มีทั้งชนิดย้อมสีแดงและสีดำ ใช้เป็นของขบเคี้ยวเล่น (ความหมาย "กวยจี๊", พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 ออนไลน์)
6	肉面 ròu miàn ([bah mĩ] แต้จิ๋ว.)	หมายถึง อาหารจีนประเภทหนึ่ง ทำด้วยแป้งข้าวสาลี หั่นเป็น เส้นยาว และใส่เนื้อสัตว์หั่นเป็นชิ้นลงไป (Xiandai Hanyu Cidian 7th edition, pp. 903,1108) (พจนานุกรมจีน-ไทย ฉบับใหม่, หน้า 937,1162)	ออกเสียงเป็นภาษาไทยว่า บะหมี่ [bàʔ mì:] หมายถึง ชื่ออาหารชนิดหนึ่ง ทำด้วยแป้งสาลีเป็นเส้นเล็ก ๆ มีสีเหลือง ลวกสุกแล้วปรุงด้วยเครื่องมีหมู เป็นต้น (ความหมาย "บะหมี่", พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ออนไลน์)

ลำดับ	คำในภาษาจีน	ความหมายเป็นภาษาจีนกลาง	ความหมายในภาษาไทย (แคบกว่า)
7	斋 zhāi ([zê1] แต้จิ๋ว.)	หมายถึง 1.การถือศีลกินเจ 2.การกินผักงดเนื้อสัตว์ของผู้ที่นับถือศาสนาพุทธหรือลัทธิเต๋า 3. อาหารที่ถวายพระสงฆ์หรือนักบวชเต๋าหรืออาหารมังสวิรัติที่ทานในวัด 4.ห้องพัก หรือใช้เรียกห้องหนังสือหรือร้านค้า หอพักในโรงเรียนก็สามารถใช้คำนี้เรียกได้ (Xiandai Hanyu Cidian 7th edition, p. 1642) (พจนานุกรมจีน-ไทย ฉบับใหม่, หน้า 1780)	ออกเสียงเป็นภาษาไทยว่า เจ[tɕe:] แจ[tɕɛ:] หมายถึง อาหารที่ไม่ปรุงด้วยเนื้อสัตว์ และผักบางชนิด เช่น กระเทียม กุยช่าย ผักชี เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า แจ (ความหมาย "เจ", พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ออนไลน์)

จากตารางที่ 3 พบว่าเมื่อสืบความหมายจากตัวอักษรจีนและความหมายทั้งภาษาจีนกลางและจีนพื้นถิ่น ภาษาจีนมีความหมายจำกัดความหมายสิ่งนั้นแบบกว้าง ๆ ไม่เฉพาะเจาะจงว่าเป็นสิ่งนั้นมีสิ่งเดียว แต่เมื่อมาใช้ในภาษาไทยมีกระบวนการการกลายความหมายในบริบทที่แคบกว่า จำกัดความหมายแบบจำเพาะเจาะจง เช่น กวยจี๊ ภาษาไทยหมายถึงเมล็ดแตงโมตากแห้งเท่านั้น แต่ในภาษาจีนคำว่า 瓜子 (guāzi) **[kuɛ tsí]** มีหลากหลายเมล็ดพันธุ์ เช่น เมล็ดแตงโม เมล็ดฟักทอง และเมล็ดดอกทานตะวัน แป๊ะชะ ในภาษาไทยหมายถึงชื่ออาหารใช้ปลานึ่งจิ้มน้ำส้มทานกับผัก คนไทยใช้เป็นชื่อหรือตำรับอาหารจากปลาและวิธีทำอาหารตำรับนี้ ภาษาจีนคำว่า 白煮 (báizhǔ) **[pɛ? tsə]** นั้นเป็นวิธีปรุงอาหารวิธีหนึ่ง ปรุงอาหารโดยนำอาหารไปต้ม ใส่น้ำให้ท่วมไม่ใส่เครื่องปรุงใด ๆ อย่างต้มจืด ชาวจีนถือว่าเป็นวิธีด้วยการต้มน้ำเปล่า และไม่จำกัดอยู่แต่เฉพาะปลาเท่านั้น รวมทั้งไม่ใช่ชื่อเรียกตำรับอาหาร คำว่า เจ ภาษาไทยเน้นหมายถึงอาหารที่ไม่ปรุงด้วยเนื้อสัตว์ และไม่ใส่ผักบางชนิดที่มีกลิ่นฉุนเท่านั้น ส่วนคำว่า斋 (zhāi) **[ze1]** ในภาษาจีนหมายถึงการถือศีลกินเจ โดยกินผักงดเนื้อสัตว์ของผู้ที่นับถือศาสนาพุทธหรือลัทธิเต๋า หรืออาหารที่ถวายพระสงฆ์พุทธหรือนักบวชลัทธิเต๋า และอาหารมังสวิรัติที่ทานในวัด โดยไม่ระบุชัดเจนว่าห้ามใส่ผักกลิ่นฉุนแต่อย่างใด บะหมี่ ภาษาไทยหมายถึงเส้นหมี่ที่ต้องทำจากแป้งเป็นสีเหลืองเท่านั้น ซึ่งภาษาจีน คำว่า 肉面 (ròu miàn) **[bah mī]** จะหมายถึงเส้นหมี่ทำด้วยแป้งข้าวสาลี หั่นเป็นเส้นยาว และใส่เนื้อสัตว์หั่นเป็นชิ้นลงไป

ตารางที่ 4 แสดงตัวอย่างการวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนในภาษาไทยที่มีความหมายต่างกัน

ลำดับ	คำในภาษาจีน	ความหมายเป็นภาษาจีนกลาง	ความหมายในภาษาไทย (ต่างกัน)
	白糖糕 báitánggāo ([baak6 tong4 gou1] กวางตุ้ง.)	หมายถึง ขนมที่ทำด้วยแป้งข้าวเจ้าและน้ำตาลทรายขาว นำไปนึ่งให้สุก ทำเป็นรูปสี่เหลี่ยม ลักษณะคล้ายขนมถ้วยฟู (Xiandai Hanyu Cidian 7th edition, pp. 26,435) (พจนานุกรมจีน-ไทย ฉบับใหม่, หน้า 26,429)	ออกเสียงเป็นภาษาไทยว่า ปาท่องโก๋ **[pa: tʰô:ŋ kǒ:]** หมายถึง 1. ของกินชนิดหนึ่งของจีน ทำด้วยแป้งข้าวเจ้ากับน้ำตาลทราย รูปสี่เหลี่ยม เนื้อคล้ายขนมถ้วยฟู 2. ของกินชนิดหนึ่งของจีน ทำด้วยแป้งสาลีตัดเป็นท่อน ๆ แล้วจับเป็นคู่ติดกัน ทอดด้วยน้ำมันให้พอง คนจีนเรียกว่า อิ้วจาก๊วย (油炸粿, 油条)

ลำดับ	คำในภาษาจีน	ความหมายเป็นภาษาจีนกลาง	ความหมายในภาษาไทย (ต่างกัน)
			(ความหมาย "ปาท่องโก๋", พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 ออนไลน์) 3. (สแลง) ตัวติดกันเป็นคู่ อยู่เป็นคู่ (Kiatkirakajorn, 2011: 27)
	高楼 gāolóu ([kau lau] แต้จิ๋ว.)	หมายถึง ตึกหรืออาคารที่สูง (Xiandai Hanyu Cidian 7th edition, pp. 430,844) (พจนานุกรมจีน-ไทย ฉบับใหม่, หน้า 425,871)	ออกเสียงเป็นภาษาไทยว่า เกาเหลา [kaw lăw] หมายถึง 1.แกงมีลักษณะอย่างแกงจืด อาหารที่มีส่วนประกอบและเครื่องปรุงอย่างก๋วยเตี๋ยว แต่ไม่ใส่เส้น (ความหมาย "เกาเหลา", พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 ออนไลน์) 2. (สแลง) ไม่ลงรอยกัน ไม่กินเส้นกัน (Kiatkirakajorn, 2011: 28)
	腱 jiàn ([kiaŋ] แต้จิ๋ว.)	หมายถึง เส้นเชื่อมระหว่างกล้ามเนื้อกับกระดูกเป็นกลุ่ม มีสีขาว คุณสมบัติยืดหยุ่นได้ หรือเรียกว่า เส้นเอ็น (Xiandai Hanyu Cidian 7th edition, p. 643) (พจนานุกรมจีน-ไทย ฉบับใหม่, หน้า 644)	ออกเสียงเป็นภาษาไทยว่า กึ๋น [kŭn] หมายถึง 1.กระเพาะที่สองของสัตว์ปีก เครื่องในของเป็ดหรือไก่ 2. (สแลง) สติปัญญาที่แหลมคม ฝีมือ สติปัญญามีความสามารถพิเศษ (ความหมาย "กึ๋น", พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 ออนไลน์)
	脚趾 jiǎozhǐ ([kha tsi] แต้จิ๋ว.)	หมายถึง อวัยวะด้านล่างสุดของเท้าหรือนิ้วเท้า (Xiandai Hanyu Cidian 7th edition, p. 656) (พจนานุกรมจีน-ไทย ฉบับใหม่, หน้า 659)	ออกเสียงเป็นภาษาไทยว่า คากิ [kʰa: kìʔ] หมายถึง ส่วนข้อเท้าและกีบเท้าของหมู (จีนใช้ไทยยืม, หน้า 45-46)

จากตารางที่ 4 แสดงความหมายของคำภาษาไทยที่ยืมภาษาจีนมาแล้วมีความหมายต่างกัน เมื่อภาษาไทยยืมมาแล้วไม่มีเค้าความหมายเดิม เป็นเกิดกลายความหมายแบบเคลื่อนย้ายหรือย้ายที่จากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่งความหมายของคำนั้นจะไม่คงเดิม เมื่อสืบค้นจากตัวอักษรจีน มีความหมายหนึ่ง แต่คำนั้นถูกยืมและย้ายมาใช้ในประเทศไทยและเป็นภาษาไทยกลับมีความอีกอย่างหนึ่งสิ้นเชิง เช่น เกาเหลา ภาษาไทยหมายถึงแกงจืดที่มีส่วนประกอบและเครื่องปรุงคล้ายก๋วยเตี๋ยว แต่ไม่ใส่เส้น อีกทั้งเป็นคำสแลงใช้กับความสัมพันธ์ของคนที่ไม่ลงรอยกัน หรือไม่กินเส้นกัน ยืมมาจากภาษาจีน คำว่า高楼(gāolóu) [kau lau] ที่หมายถึงตึกสูงที่สูงมาสอดคล้องกับ Duangmanee (2007: 89-105) และ Thueangnoi (2018: 5-6) กึ๋น ภาษาไทยหมายถึง เครื่องในหรือกระเพาะไก่ ใช้เปรียบเปรยกับคนที่มีสมองฉลาดเฉลียว ซึ่งยืมมาจากภาษาจีน คำว่า腱(jiàn) [kiaŋ] ซึ่งหมายถึงเส้นเอ็นภายในร่างกายของมนุษย์ ซึ่งคล้ายกับคำว่า คากิ ในภาษาไทยที่หมายถึง ขาหมูหรือกลีบเท้าหมู แต่ความจริงแล้วยืมคำมาจากภาษาจีน คำว่า 脚趾(jiǎozhǐ) [kha tsi] ที่หมายถึง นิ้วเท้าที่เป็นส่วนหนึ่งของอวัยวะของมนุษย์ ปาท่องโก๋ (白糖糕 báitánggāo) ภาษาจีนหมายถึงขนม

น้ำตาลทราย ในช่วงยุคแรกเริ่มที่ชาวจีนมักขายคู่กับอิ่วจาก้วย (油炸桧หรือ油条) จึงทำให้คนไทยจำสับสนจึงนำชื่อเรียกปาท่องโก๋(ขนมน้ำตาลทราย) มาเรียกแทนขนมอิ่วจาก้วย

4. อภิปรายผล

จากการศึกษาการวิเคราะห์พบคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยตามลักษณะการใช้คำยืมทั้ง 4 ประเภท จำแนกสรุปเป็นตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 5 แสดงผลการวิเคราะห์ความหมายตามลักษณะการใช้คำยืม หมวดอาหารและเครื่องดื่ม

ลักษณะความหมายการใช้คำยืม	จำนวนที่พบ	ร้อยละ
1. ความหมายตรงกัน (Denotative meaning)	53	53
2. ความหมายกว้างกว่า (Semantic widening)	14	14
3. ความหมายแคบกว่า (Semantic narrowing)	23	23
4. ความหมายต่างกัน (Semantic shift)	10	10
รวม	100	100

จากตารางที่ 5 ลักษณะการใช้คำยืมที่มีจำนวนมากที่สุดเป็นอันดับ 1 คือ ความหมายตรงกัน จำนวน 53 คำ โดยด้านการออกเสียงและความหมายเหมือนหรือใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาทั้งหมด ภาษาไทยนิยมใช้คำยืมแบบคงเดิมมาก เนื่องจากภาษาไทยเป็นภาษาที่ใช้ระบบอักษรแบบอักขรวิธี ระบบการเขียนตัวหนังสือถอดเสียงพยัญชนะผสมกับสระได้อย่างอิสระ อีกทั้งภาษาไทยนิยมทับศัพท์มากกว่าแปลความหมาย ถือเป็นข้อดีของภาษาไทยที่การออกเสียงที่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาคำยืม ทำให้คำยืมแบบคงเดิมที่มีความหมายตรงกันปรากฏในภาษาไทยมากที่สุด ซึ่งผู้ใช้ภาษาไทยสามารถทราบได้ทันทีว่าคำนั้นเป็นคำยืม สอดคล้องกับ นพดล กิตติกุล (2534) คนึงนิจ ปทมปราณี (2542) พิชณี โสตถิโยธิน (2554: 153-154) และ รัชตพล ชัยเกียรติธรรม (2557)

อันดับถัดมาเป็นลักษณะความหมายแคบกว่าในการใช้คำยืม มีจำนวน 23 คำ แสดงถึงการปรับเปลี่ยนความหมายของคำยืมที่นำมาใช้ในภาษาไทยจากภาษาจีนที่มีความหมายคำที่สื่อความและแทนสิ่งที่หลากหลายมากกว่าหนึ่ง แต่เมื่อนำคำเหล่านี้มาใช้ในประเทศไทยมีการจำกัดความหมายของคำที่เฉพาะเจาะจงเป็นสิ่งเดียวมากขึ้น ส่วนอันดับที่สามเป็นลักษณะความหมายกว้างกว่า มีจำนวน 14 คำ เป็นคำยืมที่มีลักษณะความหมายแทนสิ่งของอาหารการกินที่สื่อในประเทศจีนเฉพาะพื้นที่ หรือภูมิภาค แต่นำคำยืมเหล่านี้ในบริบทสังคมไทยกลับใช้กันอย่างแพร่หลายมากกว่าประเทศต้นกำเนิดอย่างประเทศจีน สอดคล้องกับ นพดล กิตติกุล (2534) และ พิชณี โสตถิโยธิน (2554)

อันดับสุดท้ายเป็นจำนวนของคำยืมที่มีลักษณะการใช้ความหมายต่างกัน มีจำนวน 10 คำ การจัดประเภทลักษณะคำยืมมีความชัดเจนด้านสื่อความหมายเพื่อเป็นการนำคำจากภาษาอื่นมาใช้เรียกสิ่งหนึ่งในประเทศไทยไม่เคยมีมาก่อน หรือเป็นการสร้างคำศัพท์ใหม่ใช้เรียกแทนสิ่งนั้นเพื่อเป็นการรับรู้ร่วมกันในสังคม แต่เมื่อผ่านกระบวนการเปลี่ยนแปลงของการยืมคำ ภาษาจีนที่เป็นคำตั้งต้นจะไม่มีความหมายเหมือนภาษาไทยเลย ข้อดีของการยืมคำต่างประเทศในภาษาไทยสามารถทำให้คนไทยรับรู้ได้ทันทีว่าคำนั้นเป็นคำไทยที่ยืมมาจากภาษาอื่นอย่างชัดเจน (เฉลิม ยงบุญเกิด, 2516) แต่มีข้อเสีย คือ การยืมคำจากภาษาจีนในภาษาไทยส่วนใหญ่มาจากภาษาจีนพื้นถิ่นหรือภาษาจีนโบราณที่เลิกใช้ไปแล้ว เมื่อจะใช้สื่อสารเป็นภาษาจีนกลางกับชาวจีนถิ่นอื่น ๆ หรือชาวจีนผู้ใช้ภาษาจีนในยุคปัจจุบันอาจสื่อสารกันคลาดเคลื่อน และอาจเกิดความเข้าใจผิดกันในการสื่อความได้ (Wang, 2016)

จากการศึกษาความแตกต่างทางความหมายของคำยืม ได้ข้อค้นพบผลการวิเคราะห์คำยืมในหนังสือจีนใช้ไทยยืม หมวดอาหารและเครื่องดื่ม ทั้งหมด 100 คำ เมื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยของ Duangmanee (2007) ที่ได้นำเสนอคำยืมภาษาไทยเป็นคำไทย ทำเป็นโจทย์หลักนำไปวิเคราะห์ความหมายเทียบ

ทั้งภาษาจีนพื้นถิ่นและภาษาจีนกลาง ซึ่งจะมีความคล้ายและความต่างในแต่ละลักษณะการเปลี่ลยแปลงความหมาย ทั้ง 4 ลักษณะ สามารถอภิปรายได้ดังต่อไปนี้

กลุ่มคำยืมที่มีลักษณะความหมายตรงกันซึ่งมีความหมายเหมือนกันหรือใกล้เคียงกัน เช่น ขนมเปียะ[pía?] 饼 bǐng , แป๊ะก๊วย[pè? kúaj] 白果báiguǒ, เต้าหู้ [tâw hû:] 豆腐dòufu, เกี๊ยว [kí:aw] 饺 jiǎo, เก๊กฮวย [kék huaj] 菊花 júhuā, กาน้า, ขึ้นฉ่าย [kʰûn tɕʰà:j] 芹菜 qíncài, บ๊ะจ่าง [bá? tɕà:ŋ] 肉粽ròuzòng

กลุ่มคำยืมที่มีลักษณะความหมายกว้างกว่า เช่น จับฉ่าย [tɕàp tɕʰà:j] 杂菜 zácài , ก๋วยเตี๋ยว [kǔaj tǐ:aw] 粿条guǒtiáo, พะโล้ [pʰá? ló:] 卤lǔ

กลุ่มคำยืมที่มีลักษณะความหมายแคบกว่ามีข้อมูลตรงกัน คือ คำว่า บะหมี่ [bà? mì:] 肉面ròu miàn

กลุ่มคำยืมที่มีลักษณะความหมายต่างกัน คือคำว่า เกาเหลา [kaw lǎw] 高楼gāolóu เพราะคนจีนอพยพเข้ามาในประเทศไทยสมัยก่อนเรียกร้านอาหารหรือภัตราคาร ว่า “เหลา” (楼lóu)ในภาษาจีนกลาง แปลว่า ตึก เพราะร้านอาหารอาหารจีนส่วนใหญ่เป็นตึกหรือห้องแถวหลาย ๆ ชั้น และเมนูที่มักจะขายหรือเสิร์ฟเป็นซุปเปล่าหรือน้ำแกง เมื่อคนไทยได้ยินชาวจีนอพยพเรียกร้านอาหารว่า เหลา และอยู่ชั้นสูง ๆ โดยเติมคำว่า เกา ที่แปลว่า สูง เข้าไป กลายเป็น เกาเหลา และนำคำนี้ใช้เรียกซุปหรือน้ำแกงที่เสิร์ฟในร้านอาหารจีนไปโดยปริยาย

ส่วนผลการวิจัยที่ออกมาต่างกันสามารถอธิบายได้ ดังนี้

คำว่า กวยจี๊ [kuaj tɕí:] 瓜子guāzǐ จัดอยู่ในกลุ่มความหมายแคบกว่า เพราะความหมายในภาษาจีนหมายถึงเมล็ดถั่วหลากหลายชนิด ส่วนภาษาไทยหมายถึงเมล็ดแตงโมตากแห้งอย่างเดียว แต่ Duangmanee (2007) ได้จัดคำนี้อยู่ในกลุ่มคำยืมที่มีความหมายตรงกัน เพราะเห็นว่า กวยจี๊ ถูกยืมมาใช้ในภาษาไทยได้ตรงกับความหมายเดิมของภาษาจีนแล้ว คำว่า กุนเชียง [kun tɕʰi:aŋ] 灌肠 guànchāng ผู้วิจัยจัดความหมายแคบกว่าเช่นกัน เนื่องจากคำนี้ในความหมายของภาษาจีนกลางการสื่อความหมายสองอย่าง อย่างแรกเป็นของกินหรือไส้กรอกแบบจีน อย่างที่สองหมายถึงการล้างลำไส้รูปแบบหนึ่งการรักษาโรค ซึ่งแตกต่างจาก Duangmanee (2007) ที่เห็นว่า กุนเชียง และ 灌肠 guànchāng มีความหมายตรงกัน ที่สื่อความเป็นของกินได้ หรือไส้กรอกแบบจีน

ผู้วิจัยจัดคำว่า เกี้ยมไฉ่ [kî:am tɕʰàj] หรือเกี้ยมฉ่าย [kî:am tɕʰà:j] อยู่ในกลุ่มคำยืมที่มีความหมายตรงกัน เพราะทั้งคำแปลภาษาจีนและภาษาไทยแปลความตรงกันว่า การดองเค็มผักหรือผักดองเค็ม แต่ Duangmanee (2007) ได้จัดคำนี้อยู่ในกลุ่มคำยืมที่มีความหมายกว้างกว่า เพราะเห็นว่า เกี้ยมไฉ่หรือเกี้ยมฉ่าย มีการขยายความหมาย นอกจากจะหมายความว่า ผัดดองเค็มแล้ว ยังหมายถึงการถนอมผักทุกชนิดนำมาดองและมีรสเค็ม

ผู้วิจัยจัดคำว่า แป๊ะซะ [pé? sá?]白煮báizhǔ ในภาษาจีน หมายถึง วิธีปรุงอาหารทั่วไปโดยใช้น้ำต้ม ส่วนภาษาไทย หมายถึง ชื่อเมนูอาหารที่ใช้ปลานึ่งต้มน้ำส้ม และคำว่า เจ [tɕe:] 斋 zhāi อยู่ในกลุ่มคำยืมที่มีความหมายแคบกว่า เพราะว่าคำแปลภาษาจีนมีความหมายมากมาย หมายถึง การถือบำเพ็ญภาวนาเกี่ยวกับพุทธมหายานหรือลัทธิเต๋า หมายถึงอาหารถวายพระสงฆ์หรือนักบวชเต๋า รวมถึงอาหารมังสวิรัติ ส่วนคำแปลภาษาไทยจะหมายถึง อาหารที่ไม่ใช้เนื้อสัตว์ และผักบางชนิดที่มีกลิ่นฉุนเท่านั้น แต่ Duangmanee (2007) ได้จัดสองคำนี้อยู่ในกลุ่มคำยืมที่มีความหมายกว้างกว่า เพราะเห็นว่าทั้งสองคำสื่อถึงวิธีการประกอบอาหาร ธรรมเนียมปฏิบัติทางศาสนา และเป็นชื่อเมนูในภาษาไทยได้อีกด้วย

ผู้วิจัยจัดคำว่า ปาท่องโก๋ [pa: tʰɔ́:ŋ kǒ:] 白糖糕báitánggāo อยู่ในกลุ่มคำยืมที่มีความหมายต่างกัน เพราะพิจารณาจากตัวอักษรจีนและคำแปลภาษาจีน ขนมชนิดนี้ไม่ได้ลักษณะเป็นปาท่องโก๋อย่างที่คนไทยเรียกกัน แต่เป็นการยืมชื่อเรียกของขนมน้ำตาลทรายของชาวกวางตุ้ง มาใช้เรียกแทน ปาท่องโก๋ ซึ่งเป็นของกินที่ทำมาจากแป้งแล้วนำไปทอด ของกินสองชนิดนี้ เมื่อชาวจีนกวางตุ้งอพยพและนำมาขายในประเทศไทยมักวางขายพร้อมกัน ทำให้คนไทยจำสับสนจนคำว่า ปาท่องโก๋ นำไปเรียกชื่อขนมทำจากแป้งแล้วทอดนี้ ส่วนขนมน้ำตาลทราย ก็เรียกว่าขนมถ้วยฟูแทน แต่ Duangmanee (2007) ได้จัดคำนี้อยู่ในกลุ่มคำยืมที่มีความหมายแคบกว่า เพราะเห็นว่า คำว่าปาท่องโก๋ ในชุมชนชาวไทยเชื้อสายจีนไม่การสับสนระหว่างขนมสองชนิดนี้ แต่พอเข้าสู่สังคมไทยที่ขยายกว้างออกไป จากคำว่า ปาท่องโก๋ที่เป็นขนม

ถ้วยฟูทำจากน้ำตาลทราย ซึ่งจะจำหน่ายพร้อมกับ ปาท่องโก๋ที่เป็นแป้งทอดเสมอ ถูกทดแทนชื่อและลดความหมายของปาท่องโก๋ตัวจริงไปโดยปริยาย เพราะความนิยมซื้อรับประทานปาท่องโก๋อิ่วจาก้วยแบบทอดอย่างแพร่หลายมากกว่า

5. ข้อเสนอแนะ

ในการทำวิจัยควรมีการศึกษาค้นคว้าต่อไป

5.1 บทความนี้เป็นการศึกษาความหมายของคำยืมในภาษาจีนแบบไม่เจาะจงว่าคำยืมภาษาจีนที่ยืมมาจากถิ่นใดเป็นพิเศษ และไม่ได้ศึกษาในภาษาถิ่นอื่น ๆ โดยตรง ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่าควรมีการศึกษาความหมายของคำยืมแบบเจาะจงเกี่ยวกับภาษาจีนถิ่นต่าง ๆ

5.2 หมวดคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยในบทความนี้เน้นหมวดอาหารและเครื่องดื่ม แต่ไม่แสดงการวิเคราะห์คำยืมในหมวดอื่น ๆ ซึ่งสามารถนำไปสานต่อในการทำบทความครั้งต่อไป

5.3 ผู้วิจัยควรเพิ่มข้อมูลเชิงพื้นที่โดยการสำรวจผู้ใช้ทั้งภาษาไทยและภาษาจีน พร้อมทั้งสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านอรรถศาสตร์ เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกทางอรรถศาสตร์ชาติพันธุ์

6. เอกสารอ้างอิง

กนกวรรณ พริ้งเพราะ. (2557). *การศึกษาวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนในภาษาไทย:กรณีศึกษาหนังสือเรื่อง “จีนใช้ไทยยืม”*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาภาษาจีน.อุลบราชธานี: มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี.

คนึงนิจ ปทมปราณี. (2542). *ศึกษาคำยืมภาษาจีนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น ตำบลบ่อยาง อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา.* วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย. สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.

เฉลิม ยงบุญเกิด. (2516). *ภาษาไทย ภาษาจีน*. กรุงเทพฯ :หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมฝึกหัดครู.

เธียรชัย เอี่ยมวรเมธ. (2563). *พจนานุกรมจีน-ไทย ฉบับใหม่*. สำนักพิมพ์รวมสาส์น.

นพดล กิตติกุล. (2534). *คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาถิ่น จังหวัดภูเก็ต*. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย.กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

นวรัตน์ ภักดีคำ. (2554). *จีนใช้ ไทยยืม*. กรุงเทพฯ. อมรินทร์.

น้ำทิพย์ ภิงคารวัฒน์. (2541). *การเปลี่ยนแปลงของภาษา: ภาษาอังกฤษผ่านกาลเวลา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย.

ปราณี กายอรุณสุทธิ์. (2526). *คำยืมภาษาจีนในภาษาไทยปัจจุบัน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พิชณี โสตถิโยธิน. (2554). คำยืมภาษาจีนแต๋จิ๋วในภาษาไทย ปรากฏการณ์ที่วงศัพท์อันเนื่องมาจากกาเปลี่ยนแปลงความหมาย. *วารสารจีนศึกษา* (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์). 5 (5): 129-162.

รัชตพล ชัยเกียรติธรรม. (2557). การวิเคราะห์และเปรียบเทียบคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาจีน. *วารสารภาษาและภาษาศาสตร์,* 33(1): 43-61.

เรืองเดช ปันเขื่อนขัติย์. (2531). *ภาษาถิ่นตระกูลไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 2 แก้ไขเพิ่มเติม. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ราชบัณฑิตยสถาน.(2554). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554*. สืบค้นจาก https://dictionary.orst.go.th/.

วิชุดา พรายยงค์ , วิไลศักดิ์ กิ่งคำ. (2556). คำยืมภาษาจีนในวรรณกรรมสมัยกรุงธนบุรี: การศึกษาเชิงสังคมและวัฒนธรรม. *วารสารศึกษาศาสตร์* (มหาวิทยาลัยขอนแก่น). 36(1): 110-119.

Chen, X. (Producer), & Hu, Z. (Director). (2019). *Flavorful Origins: Chaoshan Cuisine*. China: Retrieved from https://www.netflix.com/th-en/title/80991060.

Duangmanee, K. (He, L.Y.). (2007). *Taiyu zhong de Hanyu jieci yanjiu* (in Chinese) [Chinese

Loanwords in the Thai language] (Master's thesis). Yunnan Normal University, Kunming

Kiatkirakajorn, U. (Chen, M.J.). (2011). *Taiyu zhong de Hanyu jieci yanjiu* (in Chinese) [Chinese Loanwords in the Thai language] (Master's thesis). Huaqiao University, Quanzhou.

Thueangnoi, P. (Zhang, T.). (2018). *Taiyu Zhong de Hanyu jieci dui Taiguoren xuesheng xide Hanyu cihui de yingxiang* (in Chinese) [Influence of Chinese Loanwords in Thai Students Acquisitions of Chinese Vocabulary] (Master's thesis). Guangdong University of Foreign Studies, Guangzhou.

Wang, H. (2016). *Taiyu Zhong de Hanyu jieci ji qi ciyi bianqian* (in Chinese) [Chinese Loanwords in Thai language and its meaning changes] (Master's thesis). Yunnan University, Kunming.

Zhongguo shehui kexueyuan yuyanyanjiusuo cidian. (2016). *Xiandai Hanyu cidian di qi ban* (in Chinese) [Modern Chinese Dictionary 7th Edition]. Beijing: The Commercial Press.

Teochew Mogher. (2005). *Teochew Dictionary and online learning about Teochew dialect*. Retrieved from https://www.mogher.com.

Thai Language. (2020). *Romanize an Arbitrary Thai Word*. Retrieved from http://www.thai-language.com/?nav=dictionary&anyxlit=1.